

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ ถ้าฟังธรรม เห็นใหม่ เราอยู่ที่บ้าน เราอยู่ที่บ้านมันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากปกคลุมหัวใจ เราก็อยกไปวัด ไปวัดไปวาเพื่อความสะอาดปลอดโปร่งในหัวใจ เวลาไปวัด เราก็อจินตนาการเลย พอไปวัดแล้วนะ วัดจะต้องร่มเย็น วัดจะต้องมีคนดูแล วัดจะต้องมีคนคอยมาเอาใจ พอไปวัด โอ้โฮ! ไม่ใช่อย่างที่คิดเลย ไปวัดต้องรีบ ต้องชวนขวาย

การชวนขวาย เห็นใหม่ เราอยู่กับครูบาอาจารย์มานะ น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย ถ้า น้ำเย็นๆ มันอ่อนใจ นอนใจ ตายหมด แต่น้ำร้อนนะ น้ำร้อนมันต้องชวนขวาย ต้องปากกัดตีนถีบ ต้องชวนขวาย ต้องมีการกระทำ เห็นใหม่ น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย ในปีหนึ่งๆ พระก็อยู่กันโดยปกติ เวลาจะเข้าพรรษา พระต้องถือธุดงค์วัตร เพราะถือธุดงค์วัตรมันต้องเปลี่ยนแปลงใจ มีการเปลี่ยนแปลง มีการชวนขวาย มีการกระทำเพื่อให้มันตื่นตัวตลอดเวลาไป

ถ้าเราไม่ตื่นตัวตลอดเวลา เห็นใหม่ มันมี ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐมาก เราเป็นชาวพุทธนะ ศาสดาของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายอดเยี่ยมๆ ก็ยอดเยี่ยมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป ศึกษามากๆ ศึกษามากก็ตีความตามความพอใจของตนไป แล้วเวลาเราคิดเอาเองเราก็อจินตนาการของเราไปไป เห็นใหม่ ความสุขความทุกข์ในหัวใจ

ความสุขความทุกข์ในหัวใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องของหัวใจ สอนเรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ใจมันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันถึงมาเกิดเป็นเรา พอมาเกิดเป็นเราแล้วเราก็อจะไม่ตาย เราจะอยู่ค้ำฟ้าเลย เราจะไปเกิดเราก็อจะไปเกิดทั้งร่างกายนี้เลยไป

เวลาไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นทิพย์สมบัติ โอบปาดิกะไปอย่างนั้น แต่ไปโดยหัวใจไป โดยโอบปาดิกะ มันเป็นทิพย์ๆ แต่เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมากำเนิด ๔ ใน

ครรภ์ ในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ เวลาเกิดในไข่ ในครรภ์ เราเกิดมา พอเกิดมา จิตปฏิสนธิ จิตมันไปเกิด พอไปเกิดขึ้นมา เกิดในไข่ ในสเปิร์มของพ่อ ปฏิสนธิจิตมันหยั่งลง แล้วมันก็ฟักตัว มาอยู่ในครรภ์ ๙ เดือนแล้วคลอดออกมา คลอดออกมาเป็นมนุษย์ มนุษย์มีกายกับใจ

ความสุขๆ เราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ใจ แต่ถ้ามีความสุขๆ ความสุขโดยกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก ความสุขโดยชนะคะทานเขา ความสุขโดยการข่มขู่คนอื่น ความสุขโดยการไปกว้านเอาทรัพย์สมบัติมาเป็นของตน อย่างนั้นมันเป็นความสุขหรือ ความสุขอย่างนั้น ความสุขใจ เราบอกว่า คนเราเกิดมาปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ แล้วความสุขอย่างนั้น ความสุขเกิดจากกิเลส ความสุขเกิดจากสร้างเวรสร้างกรรม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุจริต ต้องมีศีล มีทาน มีศีล มีทาน มีภาวนา เวลาที่มีศีล มีทานขึ้นมา คำว่า “ศีล” ศีลคือความปกติของใจ ถ้ามันไม่ปกติ ต้องมีอะไรเป็น เครื่องวัด เครื่องวัดก็คือศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้ามีเครื่องวัดขึ้นมา มีขอบมีเขตขึ้นมา มัน ต้องพิสูจน์กันตรงนี้ไง ถ้าพิสูจน์กันตรงนี้ขึ้นมา มันจะเข้าพระพุทธศาสนา ถ้ามันไม่เข้าสู่ พระพุทธศาสนา มันเป็นไสยศาสตร์ ไสยศาสตร์อ่อนวอนขอเอา ไปหาเจ้าหาผีแล้วก็พยากรณ์เลย จะเป็นอย่างนั้นเป็นๆ บูชายันต์เลย เราจะมั่งมีศรีสุข

มั่งมีศรีสุขมันอยู่ที่การกระทำ เห็นไหม ตอนนีปากกัดตีนถีบ เศรษฐกิจไม่ดี ใครๆ ก็บอก เศรษฐกิจไม่ดีทั้งนั้นนะ เศรษฐกิจมันตกต่ำ เวลาเศรษฐกิจตกต่ำ ถ้าเรามีน้ำใจต่อกัน มีน้ำใจต่อกันๆ โห้! เวลามันทุกข์มันยากนะ ถ้ามีใครเห็นใจมันก็อืม! อุ่ใจหน่อยนึง เราทุกข์เรายากแล้วอยู่ คนเดียวมันเครียด บีบคั้น มีแต่ความทุกข์ๆ เห็นใจมาก เวลาเราดูทางโลกๆ มีแต่ความทุกข์ความ ยากทั้งนั้นเลย เราเกิดมาปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ แล้วทำไม เราก็เป็นชาวพุทธๆ เวลา ทางพระพุทธศาสนาบอกทำบุญแล้วได้บุญมหาศาลๆ ทำไมเราทุกข์เรายากขนาดนี้

เวลาทำบุญมหาศาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ เวลาญาติข้างพ่อ กับญาติข้างแม่แย่งน้ำทำนากัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปห้ามเลย “น้ำกับชีวิตอันไหน มีค่ากว่ากัน ถ้าเกิดสงครามขึ้นมามันทำลายกัน มันฆ่าฟันกัน แต่น้ำก็เอามาทำไร้ไถนาเพื่ออาหาร นั้นนะ”

ห้ามถึงครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ มันด้วยเวรด้วยกรรมไง นี่ไง เศรษฐกิจตกต่ำๆ ไร ด้วยเวรด้วยกรรม ทำลายกัน ชำกัณเพราะอะไร ก็ชำกัณเพื่ออาหารไร เพื่อเอาน้ำมาทำนาไร ถ้าไม่ได้ น้ำทำนา ต่อไปเราจะอยู่จะกินกันอย่างไร แล้วเราปกครองเขาใช้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน เศรษฐกิจมันตกต่ำๆ คำว่า “เศรษฐกิจ” ก็คือเศรษฐกิจ แต่เวลาจริงๆ แล้วคนเรามีปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าปัจจัยเครื่องอาศัย เราก็ประหยัดมัธยัสถ์ของเรา เราก็ทำของเรานะเสร็จแล้วเวลาเรามีสติปัญญา ถึงเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประสบเรื่องอย่างนี้มาเยอะมาก ประสบเห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เราเชื่อมั่น หลวงปู่ชอบไปอยู่ในป่าอดอาหาร เทวดาจะเอาอาหารทิพย์มาลูบเนื้อ ลูบร่างกายให้เลย แล้วคิดว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เป็น อย่างนั้นหรือ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พรหมณ์นิมนต์ไว้ๆ แล้วข้าวยากหมากแพงอย่างนี้ เขาเสื่อมใส่บาตรด้วย แต่บังเอิญ ก็บุญนั้นแหละ พ่อค้าโคตต่างเขาเลี้ยงม้ามา เขาเอาม้ามาขายข้ามแดน แล้วถึงเวลาหน้าฝนเขาก็มาถ่มคอกม้าไว้นั้น เขาก็จะมีของเขามาเพื่อเลี้ยงม้าคือข้าวกล้อง เขาเอาข้าวกล้องไว้เลี้ยงม้า เวลาพระมา เขาก็ใส่บาตรด้วยข้าวกล้องไป

ภิกษุทำให้อาหารสุกไม่ได้ ภิกษุห้ามทำอาหารให้สุก อาหาร ภิกษุทำสิ่งใดไม่ได้ พระอานนท์เอาข้าวมาแล้วเอาเครื่องบด บดให้เป็นผง เอาน้ำพรม ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโมคคัลลานะทนไม่ไหว ข้าพเจ้าจะเหาะเอาพระไปบิณฑบาตทวีปนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ยอมทั้งนั้น ไม่ยอมทั้งนั้น ออกพรรษาแล้ว พวกเธอชนะ ชนะอะไร ชนะหัวใจของตนไง นี่ไง เวลาประสบการณ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเป็นศาสดานะ มีฤทธิ์มีเดช เพราะพระโมคคัลลานะจะพาพระเหาะไปคนละทวีปเลยอย่างนั้น

ดูสิ เวลาในปัจจุบันนี้เวลาซีกโลกหนึ่งฝนตกหนัก ซีกโลกหนึ่งแล้งมาก ซีกโลกหนึ่งๆ เวลาโลกมันเป็นอย่างนั้นนะ พระโมคคัลลานะจะจับไปเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่อนุญาตๆ ไม่อนุญาตนะ แล้วพอออกพรรษาแล้ว เธอชนะแล้ว ชนะความทุกข์ความยากอันนั้น ชนะหัวใจของตนไง พอชนะหัวใจของตน คนเรามันมีถึงคราวเวรคราวกรรมนะ

นี่ก็เหมือนกัน เศรษฐกิจมันตกต่ำๆ เราทุกข์เรายากกันทั้งนั้นนะ เราทุกข์เรายาก เราก็รู้จักประหยัดมัชฌัตต์ เราก็ช่วยเหลือเจือจานกัน เรามีน้ำใจต่อกัน ถ้ามีน้ำใจต่อกัน เห็นไหม แผ่นดินธรรม แผ่นดินธรรมมันอบอุ่นไปหมด ถ้าแผ่นดินทอง แผ่นดินทองแข่งขันกันทางโลก เราจะบอกว่า คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ เราอยู่ เราไม่ได้อยู่คนเดียวในโลกนี้ เราไม่ได้อยู่คนเดียวในประเทศนี้ เราไม่ได้อยู่ได้ด้วยตัวเอง ประเทศของเรามันก็ต้องอยู่กับโลกไซ้ใหม่

เราเกิดมามีพ่อแม่ในบ้านของเรา พี่น้องเรา ครอบครัวของเรา ให้มีความอบอุ่น ให้มีความสุข ให้มีความอบอุ่น มีความเข้าใจกัน มันจะขัดใจกันบ้างมันธรรมดา ลื่นกับพื้น ลื่นกับพื้น อยู่ในปากมันยังขบกันเลย แล้วคนมันจะไม่มีการบาดหมาง ไม่มีการกระทบกระทั่งเพื่อนกันมันเป็นไปได้หรือก แต่เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรนะ ให้อภัยต่อเขา เขาอาจคิดไม่ถึงก็ได้ นึกไม่ได้ เราให้อภัยต่อเขา ให้อภัยต่อเขาแล้วเราก็มາทำความดีของเรา เราไม่ใช่ไปตามเขา ใครกระทบกระทั่งเพื่อนแล้วไปกับเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูด ถ้าใครโกรธเราแล้วเราโกรธตอบ เราโง่กว่าเขา เวลาคนโกรธเรา คนที่ทำลายเรา ด้วยความอิจฉาริษยา ด้วยการทำของเขาเป็นเวรเป็นกรรมทั้งนั้น แล้วเรา เราต้องโต้ตอบด้วยเวรด้วยกรรมอย่างนั้นไซ้ใหม่ ถ้าเราไม่โต้ตอบเขาด้วยเวรด้วยกรรมอย่างนั้น ถ้าจะไม่โต้ตอบเขาด้วยเวรด้วยกรรมต้องมีสติปัญญาสูงมากนะ คนที่มีสติปัญญา มั่นสิทธิตามกฎหมาย ป้องกันตัว สิทธิตามกฎหมาย เขาจะทำร้ายเรา เราทำเขาก่อน มันเป็นคนดีไซ้ใหม่ เป็น แต่มันมีสิทธิการป้องกันตัวไซ้ใหม่

นี่ก็เหมือนกัน เขาจะทำร้ายเราๆ สิทธิของเราๆ แต่เราไม่สร้างเวรสร้างกรรมหรือ เราไม่ตบมือสองข้าง ถ้าทำอย่างนี้ได้ มันต้องฝึกหัดนานนะ ต้องทำได้มาก พอทำได้มากขึ้นมาแล้ว มันเห็นแล้วมันขำๆ นะ เห็นขำๆ เห็นกันมาเหมือนยักษ์เหมือนเปรตเลย แล้วเรามีสติมีปัญญาเท่าทันของเรา เราให้อภัยเขา นี่ไง แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร แพ้เป็นพระๆ บอกแพ้เป็นพระต้องให้เขาหมดเลย อะไรก็ต้องยกให้หมดเลย แพ้เป็นพระ มีอะไรขนไปให้เขา...ไม่ใช่ แพ้เป็นพระคือผู้ประเสริฐในใจ มันแพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร เป็นมารมันต้องทำลายเขาทั้งนั้น

นี่พูดถึงเราอยู่ในสังคมนี้ เราอยู่ด้วยตัวคนเดียวเราไม่ได้ ถ้าเราอยู่ด้วยตัวคนเดียวไม่ได้ มันต้องฝึกหัดไซ้ใหม่ แต่การฝึกหัดมันก็ต้องมีตั้งแต่อนุบาลขึ้นมาไซ้ใหม่ การฝึกหัด เรามาวัดมาวามาเสียดสละของเรา ได้ฟังธรรมๆ

ไปวัดไปวา วัด ทำไม่ไม่เหมือนวัด พระ ทำไม่ไม่เหมือนพระ

อ้าว! พระมันไม่เหมือนพระหรอก เพราะพระที่เขาเหมือนพระ พระที่เขาตั้งใจที่เสียสละ ตั้งใจที่ประพฤติปฏิบัติพ้นจากทุกข์ แล้วก็พระที่เขาบวชมา บวชมาโดยที่ว่าเขาอยากจะศึกษา เขาอยากจะมีความรู้ เขาอยากจะทำกว่านั้นเอาความรู้ของเขา นั่นคือปรีชา

เวลาปฏิบัติ พระปฏิบัติ ปฏิบัติแล้วเวลาพระไม่เหมือนพระ พระปฏิบัติขึ้นมาแล้ว เวลามหา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มันก็ต้องตั้งใจปฏิบัติทั้งนั้น เวลาปฏิบัติทั้งนั้นนะ เวลาไปอยู่กับหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น บางทีก็ยังไม่ออกมา ออกมาเพราะอะไร ออกมาเพราะทำแล้วมันไม่ได้ผลไง เวลาพระไม่เหมือนพระเพราะพระยังไม่มีคุณธรรม พระยังปฏิบัติขึ้นมาไม่ได้ไง

ถ้าพระปฏิบัติขึ้นมาได้ มันเป็นในหัวใจอันนั้น ศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดในหัวใจ นี่ไง ที่บอกว่า ความสุขความทุกข์เป็นเรื่องใจ แล้วความสุขของเรา ความสุขโดยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ความสุขโดยที่เราไปสร้างเวรสร้างกรรม กับความสุข สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ความสุขจากการหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกออกโธ ความสุขมาจากการภาวนาของเรา ความสุขจากใจที่มันเป็นอิสระ ความสุขที่ใจมันเป็นตัวมันเอง อันนี้! อันนี้! คุณค่ามันอยู่ตรงนี้

สิ่งที่เราทำมาๆ ธรรมดาณะ ไช้ณะ คนเราเกิดมาต้องทำหน้าที่การงานทั้งนั้นนะ ทรัพยากรมนุษย์สำคัญมาก ประเทศชาติที่เจริญแล้วนะ คนของเขาฉลาด รัฐบาลเขาต้องพยายามฝึก เขาต้องส่งเสริมการศึกษา พอศึกษา ให้คนมีความรู้ เพราะคนมีความรู้ เขาจะได้ประกอบสัมมาอาชีพะของเขาได้ แล้วประเทศชาติ คนที่มีความรู้คู่กันมันจะเข้าใจกัน นี่ไง ทรัพยากรมนุษย์สำคัญมาก แต่เวลาศึกษามาๆ คนดีกับคนฉลาด คนฉลาดถ้ามันดีด้วย โอ้โฮ! สุขยอด แต่คนฉลาด คนฉลาดถ้ามันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก คนฉลาดทำลายกันมาก

หลวงตาท่านพูดบ่อย สัตว์มันทำลายกันด้วยเขี้ยวด้วยเล็บนะ สัตว์มันสู้กันด้วยเขี้ยวด้วยเล็บ มนุษย์สู้กันด้วยสมอง หมดเนื้อหมดตัว มันโงงหมดเลย แต่ของเรา เวรระงับด้วยการไม่จองเวร เรามีสติมีปัญญาของเรา ทรัพยากรมนุษย์สำคัญมาก แล้วทรัพยากรมนุษย์ เราก็เป็นคนหนึ่ง เป็นมนุษย์นั้น ถ้าเราเป็นมนุษย์นั้น เราต้องมีสติมีปัญญา ฝึกหัดของเรา อย่าไปน้อยเนื้อต่ำใจ ทุกคนจะเห็นว่า ทำไม่เขาทำได้ๆ

อันนั้นมันเปรต เราอยากเป็นเปรตหรือ เราไม่ต้องการเป็นเปรต แล้วพอเขาทำ ทำไมทำ
ได้ๆ เวลาสิ่งไม่ดี แหม! เอามาอ้างตลอดนะ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ทำไมไม่อ้างบ้างล่ะ ท่าน
เสียดละหมดเลย

ไปวัดไปวา ผู้ที่มาบวชแล้วสึกไป เราบอคนะ เวลาสึกไป เราบอเลยนะ ถ้าเอ็งสึกไป เอ็ง
ใช้ชีวิตแบบพระ เอ็งรวยมากเลย กินข้าววันละหน ประหยัดมาก เงินเหลือเต็มเลย เวลามาบวช
เป็นพระนี่กินข้าววันละหนได้นะ พอสึกไปสามมือสี่มือ แล้วยังไปกับเขาอีก

ไปวัดไปวาคุณตรงนี้ คุณตรงรู้จักประหยัดมัธยัสถ์ เวลาครูบาอาจารย์เรา ฝ่า ๓ ผืน ทำไมอยู่ได้
บริวาร ๘ ไม่มีอะไรเลย ทำไมอยู่ได้ แล้วเราทำไมต้องมาเราร้อนขนาดนั้น ทำไมเราทุกข์ขนาดนี้
ทำไมเราจะต้องชีวิตต้องมันคงขนาดนั้น

ถ้ามันคงมันก็ดีใช่ไหม แต่ถ้ามั่นอย่างที่ว่าเศรษฐกิจมันไม่ดีต่างๆ เราก็กพออยู่ได้ เราพออยู่
ได้ เดียวมันดีขึ้นมา ถ้าเดียวมันดีขึ้นมาละ ระดับน้ำ เวลาฝนมันตก มันสะสม น้ำท่วม เวลาภัย
แล้งมันก็แล้งไปหมด นี่พูดถึงทางโลกนะ แต่ถ้าคนมีปัญหา ในวิกฤตินั้นจะมีโอกาส ในการ
กระทำนั้น นั่นคนที่มีปัญญานะ ถ้าคนมีปัญหาเขาก็เป็นปัญญาของเขา ที่เขาทำธุรกิจของเขา เขา
มีความเจริญรุ่งเรืองของเขา ใอนั้นก็เป็นเวรเป็นกรรม คำว่า “เป็นเวรเป็นกรรม” คือโอกาส

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมเป็นอินไตย กรรมเป็นอินไตยคือเราทำสิ่งใด
มาๆ ถ้าคนมีสติปัญญา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เวลาหลวงตาท่านพูด ไม่ต้องไปแข่งขันกัน
หรือ ใครทำอะไรได้เช่นนั้น ใครทำอะไรก็ได้เช่นนั้น ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติ
ปฏิบัติมา ของของท่านทั้งนั้นนะ คุณ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นนะอัครสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวาเรามาแล้ว

เขาทำของเขา มา เขาปรารถนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวาของเขา แล้วเขาเวียนว่าย
ตายเกิดในวัฏฏะ เขาสร้างบุญกุศลของเขา มา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้เป็น
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาก็เกิดมาเป็นพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เวลาเข้ามาที่
สมบัติของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ใครทำคุณงามความดีมา ใครสร้างสมมา มันของเขาทั้งนั้นนะ ถ้าของเขาเป็น
ของเขา ถ้าไม่ใช่ของเขา มันมาขนาดไหนมันก็หลุดไม้หลุดมือมันไป ถ้ามันเป็นของเขานะ นี่

ของเขา กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คือการกระทำ กรรมมันมีมาไง นั่นกรรมอดีตนะ กรรมอดีตที่สร้างสมมามันเป็นพันธกรรม พันธกรรม หมายความว่า มันมีจุดยืนของมัน มันมีความเข้มแข็งของมัน มันมีปัญหาของมัน

เวลากรรมมันให้ผลนะ ปัญญามันทึบ ปัญญาสิ่งใดเกิดมา จิตดวงเดียวนั้นแหละ ฉะนั้น เวลาเขาทำของเขา มา เพราะมันมีสิ่งนั้นมา กรรมที่อดีตมามันจะเกิดเป็นจรตนิสัย เกิดมาเป็นทัศนคติ แล้วพ่อแม่ก็พยายามโอ้ตอนนี้ จะแก้ให้มันดีหมดเลย ใครเกิดมานี้ต้องให้เป็นนักปราชญ์หมด

เราก็แก้ ในเมื่อการเกิดมามันเป็นสายบุญสายกรรม ถ้าสายบุญสายกรรม เราก็ทำคุณงามความดี ทรัพยากรมนุษย์ๆ ใจ โลกเขาแข่งขันกัน เราก็ไปชนะ ที่นั่นเจริญ ที่นี้เจริญ เจริญจากใครมนุษย์ทำทั้งนั้นนะ แล้วเวลามาประพฤติปฏิบัติ ใครทำ ก็มนุษย์ทั้งนั้นนะ เพราะมนุษย์มีสติมีปัญหา เพราะมนุษย์มีกายกับใจ คนตายแล้ว เวลาจิตใจมันออกจากร่างไปแล้วนั้น ซากศพ ซากศพ จะมั่งมีศรีสุข สูงต่ำขนาดไหน เผาทั้งนั้น ต้องฝังทั้งนั้น แต่ของเรา ขณะที่มันมีอยู่ ถ้ามีสติปัญญา มีสติปัญญา เราชวนเขาอย่างนี้ มันเป็นบุญอันละเอียดใจ

คำว่า “ละเอียด” เห็นไหม การภาวนา คูสิ เวลาเขามาหาพระ “โอ้ย! พระไม่ทำอะไรเลย วันๆ ไม่เห็นทำอะไรเลย”

เดินจงกรม นั่งสมาธิทั้งวันมึงทำได้ไหม โอ้เราทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำ โอ้โฮ! ว่าทุกข์ว่ายากทั้งนั้นนะ ให้นั่งเฉยๆ ไม่ได้หรอก

มีโยมไปหาหลวงปู่ฝั้นไป หลวงปู่ฝั้นบอกให้นั่งนิ่งๆ หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโธ มันทำไม่ได้ เวลาเหนื่อยยากก็บอกว่าทุกข์ เวลานั้นเฉยๆ ก็ทำไม่ได้

นี่ไง ถ้านั่งเฉยๆ มันทำได้มันต้องมีสติปัญญา มันต้องฉลาด คนฉลาดเอาใจไว้ในอำนาจของตน ถ้าเอาใจไว้ในอำนาจของตน บวชเป็นพระมาปฏิบัติในวัด อย่าให้ใจออกไปนอกวัด ใจนี้ตัวอยู่วัด ใจอยู่บ้าน ตัวมาอยู่วัด ใจไปอยู่ข้างนอก

ถ้าตัวอยู่วัด ใจอยู่กับเรานะ เราพุทโธเฉยๆ พุทโธดีๆ พุทโธดีๆ ถ้ามันสงบเข้ามาๆ มันมีกำลัง มันมีความมหัศจรรย์ สิ่งที่เกิดขึ้นที่เร็วที่สุด ลองคิดรอบโลกเดี๋ยวนี้สิ ๓ รอบ นั่งอยู่นี้ได้

๔-๕ รอบ สิ่งที่เคลื่อนที่ที่เร็วที่สุดคือหัวใจนี้ ความคิดนี้ผลัวะ ผลัวะไปแล้ว แล้วเรารั้งไว้ มันจะไป ยิ่งกันๆ

เวลาคนที่ปฏิบัติจะพูดบ่อย โอ้โฮ! ความคิดมันเร็วมากๆ แต่สติเร็วกว่าความคิด มีสติยับยั้งได้หมด สตินี้ฝึกหัดไว้ๆ แล้วฝึกหัดไว้ ถ้ามีสติปั้บ เดี่ยวไปทำธุรกิจ เดี่ยวเราไปทำหน้าที่การงาน เพราะด้วยสติสมบูรณ์ งานจะเสียไหม งานจะดีขึ้นไหม มันจะดีขึ้น ดีขึ้นเพราะหัวใจเราใจ หัวใจที่เราฝึกฝนดีแล้วใจ หัวใจที่ฝึกฝนแล้วไปทำสิ่งใดมันก็ปลอดภัย โปร่ง มันก็ราบรื่นไป

หัวใจที่มันอัดอั้นตันใจ หัวใจที่มันมีแต่ความทุกข์ ออกไปทำสิ่งใด มันมีสิ่งใดประสบความสำเร็จบ้าง มีแต่ผิดๆ พลาดๆ ทั้งนั้นนะ ถ้ามันทำที่นี้ใจ นี้ทรัพยากรมนุษย์ใจ ถ้าทรัพยากรมนุษย์ที่นี้ใจ

ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ในบรรดาสัตว์สองเท้านะ แล้วเราก็สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์นี่แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่เราสร้างมาๆ มันทำสิ่งนั้นมา แล้วเวลามันเป็นจริงขึ้นมา เราจะมหัศจรรย์ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เลย

สังฆกรรมๆ ที่มหัศจรรย์ๆ เป็นสมาธิก็มหัศจรรย์แล้ว มหัศจรรย์ ทำอะไรไม่เป็น พอมหัศจรรย์ขึ้นมาต้องมีครูบาอาจารย์คอยชี้ คอยแนะ คอยบอก เวลาเราบอกขึ้นไปแล้ว พอเป็นขึ้นไปแล้ว สาธุ สาธุเลย แต่ถ้ายังไม่ได้ มันถึงงนะ นี่สิ่งที่รู้ใจ รู้มาหมดทั้งนั้นนะ ความเห็นนั้นจริงไปไหม จริง เพราะเห็นจริงๆ นั้นแหละ แต่เห็นโดยอุปาทาน เห็นโดยความค้อยวุฒิกาวะ เห็นโดยที่ว่าเราสติยังไม่สมบูรณ์ แต่คนที่สมบูรณ์แล้วมันจะมีขั้นตอนของมันขึ้นมาอย่างนั้นนะ มันพัฒนาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา เวลาพิจารณาไปๆ มันมหัศจรรย์ขนาดนั้น ถึงภาวนามยปัญญา ปัญญาแก้ไขกิเลส กิเลสมันเป็นอย่างไร กิเลสมันอยู่ที่ไหน กิเลสมันทำให้มันทุกข์มันยากอยู่ที่นี่ หามันไม่เจอ พอจิตสงบไปเห็น โอ้โฮ! โอ้โฮ! เลยนะ เห็นใหม่ มันฉลาดขึ้น ฉลาดขึ้นใจ

เวลาครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติแล้วท่านบอกว่า ทำไมเราโง่ๆ ทำไมเราโง่ๆ ของอยู่กับตัวแท้ๆ ไม่รู้จัก ของอยู่กับเราแท้ๆ เงินทองอยู่กับเรา ใช้มันเป็น จำอย่างเดียว เวลาใจของตนหามันไม่เจอ แล้วปัญญาที่มันจะเกิดขึ้นมา หาไม่ได้ เวลามันหาได้ขึ้นมา มหัศจรรย์ นี่พระพุทธศาสนา

เวลาพูดกันไปนะ มันก็เอาสี่ข้างเข้าดู ไอ้คนตะบี่ตะบันก็ตะบี่ตะบันพูดไปเรื่อยเปื่อย แต่ถ้าเป็นจริงๆ ขึ้นมา เป็นจริงขึ้นมา จิตสงบ เป็นจริงขึ้นมา ปัญญาสมบูรณ์ ไม่ใช่เหม่อลอย ปัญญาอ่อนด้อย ให้คนนุ่นชักนำ คนนี้ชักนำ

เวลาเราพูดบ่อย หลวงพ่อต้องการอะไร ต้องการให้มนุษย์เอาความรู้สึก เอาหัวใจไว้ในอกของเราเอง ให้เป็นอิสระ อย่าเป็นเหยื่อของใคร กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่ให้เชื่อแม่แต่เราพูด ฟังแล้วเอาไปคิดพิจารณา อย่าเชื่อ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น แต่ถ้าเริ่มต้นด้วยศรัทธาใหม่ ศรัทธาใหม่ต้องมีศรัทธาก่อน ศรัทธาไปเห็นสถานที่มันก็น่าปลื้มใจ ศรัทธาไปเห็นชุมชน โอโฮ! สุขยอดๆ นั่นคือศรัทธา พอศรัทธาเข้ามาแล้ว พอไปแล้วไม่ได้ตั้งใจชักไม่พอใจแล้ว นั่นนะ แล้วค่อยใช้ปัญญา นั่นนะกาลามสูตร ไปเริ่มตรงนั้น แต่มันต้องมีศรัทธาชักนำเข้ามาก่อน

ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเชื่อเลย ไม่มีศรัทธาก็ไม่มีความเชื่อมั่น ไม่มีความเชื่อมั่นก็ไม่มีสำนึกของตน คนไม่รู้จักตัวเราเอง คนไม่มีสามัญสำนึกความเป็นคน มันเป็นคนได้ไหม คนมีความสำนึกความเป็นคน นั่นนะมีศรัทธา ความสำนึกในตน ความสำนึกตัวเรา แล้วความสำนึกอันนั้นเข้ามาศึกษา พอศึกษาแล้ว เออ! พิสูจน์กัน อย่าเชื่อแล้วพยายามพิสูจน์ขึ้นมา ถ้ามันเป็นขึ้นมามหัศจรรย์ขนาดนั้น

ฉะนั้น เวลาองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงไม่ให้พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์อยู่ในอาณัติของใครทั้งสิ้น ให้เป็นอิสระใจ ให้เป็นอิสระ ไม่มีใครเป็นใต้อาณัติของใคร มีความเสมอภาค แล้วปฏิบัติไปนะ เวลาทำกิจกรรมขึ้นมามันถึงมีสังฆะถึงสงฆ์ ถ้าเป็นสงฆ์ เป็นฉันตามติ ต้องความเห็นพร้อมกัน เวลาไปพิจารณาไปเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา มรรคสามัคคีมันยิ่งกว่านี้หลายร้อยเท่า มันมหัศจรรย์ในหัวใจนั่นนะ แล้วมันเป็นขึ้นมาจริงแล้วมันเป็นจริงในใจนั่น นี่พระพุทธรูปศาสนา พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงกราบธรรม

แล้วเราก็แสวงหากันอยู่ที่นี่ เราแสวงหาธรรม เวลาแสวงหา แสวงหาอย่างไร แสวงหาแล้วไปเจอ ไปเจอกลางหัวใจ เวลาแสวงหา รูดลงไปทั่วประเทศ เวลาเป็นจริงขึ้นมา เป็นจริงกลางหัวใจ มหัศจรรย์ๆ พอมันสิ้นสุดกันที่นี้ นะ จบ ไม่ไปอีกแล้ว ไม่มีหน้าและมีหลัง ไม่มีไปข้างหน้า และไม่มีข้างหลัง มันไม่ไปของมันอีกแล้ว นั่นนะอยู่ที่กลางหัวใจของเรา เอวัง